

răspund cel mai bine repertoriilor și ambițiilor de spectacol, caracteristice acestor direc-tori; în același timp, în trupă se întâmplă să rămână nefolosiți interpreți deosebit de înzestrați, de asemenea personalități distincte, care nu se apropie îndeajuns de stilul și preocupările conducătorului de ansamblu, dar care ar putea ușor să-și găsească întrebuin-țare pe măsura lor în alte colective și în concepția altui conducător de teatru. Un ani-mator de teatru începe să existe atunci când configurația colectivului exprimă liniile de forță ale concepției lui despre teatru. Aș da deci o sugestie pentru rezolvarea acestei probleme, care ne preocupă în mod acut: o dezbatere largă între conducătorii de tea-tru, în legătură cu structura și evoluția colectivelor noastre teatrale, dar o dezbatere care să vizeze concret posibilitățile reale de modificare a situației actuale, cu o mare grijă față de forțele noastre actoricești, atât de bogate.

◆ GYÖRGY HARAG

S-a născut în lumea teatrelor următoarea formulă: „teatrul lui Beligan“, „teatrul lui Ciulei“, „teatrul lui Lovinescu“, „teatrul lui Penciucescu“. Este un simptom foarte bun. Teatrele despre care e vorba nu realizează doar spectacole, ci creează mult mai mult — promit, de pildă, diferențierea unor curente, a unor atitudini teoretice originale. Cred că fenomenul implică dezvoltarea noastră în spiritul celei mai sănătoase, celei mai stimu-latoare competiții artistice.

◆ HORIA LOVINESCU

Am convingerea că modificările aduse de stagiunea care se încheie se datoresc exact teatrelor care s-au restructurat. Aceste schimbări nu privesc numai repertoriul, ci vizează instaurarea unui stil de muncă în teatru. Sigur că ar fi prezumțios și chiar neseri-os să susținem că vreunul din aceste teatre și-a găsit profilul. Pentru o asemenea auto-definire, cred că sînt necesare cel puțin două stagii.

◆ VALENTIN SILVESTRU

Preocupările teatrelor de Comedie, „Nottara“, „Bulandra“, Mic sînt interesante, reprezentative și de perspectivă. Unele din aceste preocupări se vor defini în răstimpul a două-trei stagii, căci un organism teatral, mai ales de structură aluvionară — cum sînt unele din cele de mai sus, cu prea mulți actori în trupă —, nu se constituie de pe o zi pe alta și liniile sale de activitate se desenează în cursul unui proces mai îndelungat de clarificare și, aș spune, de delimitări.